

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobců **a) A. M., b) J. M.**, obou bytem Č. 6, T. n. S., K., obou zastoupených JUDr. Blankou Dalibovou, advokátkou se sídlem v Týnci nad Sázavou, Klusáčkova 12, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, za účasti **J. M.**, bytem v P. 6, dr. Z. W. 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 1.8.2011, č.j. 114445/2011/KUSK,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobci se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále též žalovaného správního úřadu), jímž byla vydána veřejná vyhláška, kterou bylo zamítnuto odvolání J. M., A. M. aj. M. proti rozhodnutí Městského úřadu Týnec nad Sázavou, odboru majetku, který jako příslušný silniční správní úřad rozhodnutím ze dne 22.3.2011 deklaroval veřejně přístupnou účelovou komunikaci na pozemcích parc.č. 1022/3, 1022/1, 1101/2, 1102/1 a 1102/2, vše v katastrálním území Čakovice u Řehenic v Týnci nad Sázavou, části Čakovice.

Žalobci v podané žalobě namítli, že jsou výlučnými vlastníky pozemku parc.č. 1022/3, respektive 1102/1, v katastrálním území Čakovice u Řehenic, přičemž Městský úřad v Týnci nad Sázavou deklaroval, že komunikace na uvedených pozemcích slouží jako veřejně

přístupná účelová komunikace. Žalobci mají za to, že postupem správního úřadu byli zkráceni na svých právech a rozhodnutí je nezákonné.

Žalobci poukázali na to, že komunikace na předmětných pozemcích vznikla po dohodě vlastníků z důvodu zajištění přístupu k nemovitostem vlastníků těchto pozemků. Byla původně určena pro omezený okruh uživatelů, kterým měla zabezpečit přístup k nemovitostem, obslužnost a bezpečnost, přičemž sám žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje se o vybudování této komunikace zasazoval. Postupem času začali komunikaci užívat i nevlastníci pozemků, což bylo vlastníky zpočátku tolerováno. Vlastníci se snažili, aby komunikace nacházející se na pozemcích v soukromém vlastnictví byla proměněna na komunikaci veřejně přístupnou tím, že by ji obec odkoupila a na vlastní náklady udržovala. O takové řešení však obec zájem neměla. Žalobci opakovaně vznášeli námitky proti užívání jejich pozemků jako veřejné komunikace neomezeným počtem osob, poukázali na to, že uváděné pozemky jsou užívány vlastníky přilehlých nemovitostí a třetími osobami za účelem zajištění obslužnosti nemovitostí. Před Městským úřadem v Týnci nad Sázavou probíhalo řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí o existenci uvedené komunikace. Návrh na vydání deklaratorního rozhodnutí byl zamítnut a rozhodnutí bylo potvrzeno žalovaným jako orgánem odvolacím. Žalovaný správní úřad opírá své rozhodnutí o názor, že pozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznat za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li spojeny dva předpoklady. Jednak, že pozemek byl k obecnému užívání věnován buď výslovným projevem vlastníka, nebo byl z konkludentních činů vlastníka k obecnému užívání určen. Dalším předpokladem je, že užívání pozemku slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby. Žalovaný v tomto případě nepovažuje existenci veřejné přístupné účelové komunikace na předmětných pozemcích za prokázanou, neboť nebyly doloženy skutečnosti prokazující dlouhodobé užívání dotčených pozemků neurčitým počtem účastníků, tedy veřejností. Předmětná lokalita byla původními vlastníky rozdělena tak, aby nově vzniklé pozemky mohly sloužit ke stavbě rodinných domů v katastrálním území Čakovice u Řehenic, vznikly v místě původní cesty sloužící dlouhodobě k zabezpečování zemědělské výroby a následně měly sloužit jako veřejně přístupná účelová komunikace určená jako trvalá přístupová cesta ke stávajícím i budoucím stavbám. Tuto vůli měli i manželé K. a pozemky byly jako komunikace užívány dalších celých deset let. Pokojný stav trval až do léta 2006, kdy manželé K. svévolně zamezili přístup po pozemku parc.č. 1178/4 a první žalobce se tedy cestou návrhu na vydání deklaratorního rozhodnutí o existenci veřejné účelové komunikace domáhal obnovení přístupu k nemovitostem. V řízení před správními orgány nebyl úspěšný, a proto podal správní žalobu, o níž je dosud vedeno řízení před Městským soudem v Praze. Na tento případ upozornil i osadní výbor Čakovice, který zaslal k deklaratornímu řízení své stanovisko a poukázal na to, že pozemek parc.č. 1178/4 by mohl být taktéž veřejně přístupnou komunikací, je však manželi Kukaňovými uzavřen. Žalobci mají za to, že správní úřady rozhodují nejednotně a jejich rozhodnutí jsou ve vzájemném rozporu. Žalovaný při svém posuzování pochybil a jeho postupem byli žalobci zkráceni na právech, jež jim přísluší jako vlastníků nemovitostí.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že podle potvrzení o osobním převzetí listovní zásilky do vlastních rukou převzala právní zástupkyně žalobců rozhodnutí žalovaného dne 5.8.2011 a podle podacího razítka Městského soudu v Praze byla žaloba podána až 6.10.2011, žalovaný má za to, že až po marném uplynutí lhůty pro podání žaloby.

Žalovaný správní úřad dále namítl, že žaloba neobsahuje náležitosti předepsané ustanovením § 71 odst.1 písm.d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

pozdějších předpisů. Žalobci netvrdí, který konkrétní úkon správních úřadů porušil jejich práva, žaloba neobsahuje žádné žalobní body, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, pouze tvrdí nezákonnost napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žaloba může být rozšířena o další žalobní důvody pouze ve lhůtě pro podání žaloby, má žalovaný za to, že tento nedostatek je důvodem pro odmítnutí žaloby.

K věci samé žalovaný uvedl, že pro splnění znaků podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, na níž nebylo obecné užívání podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích žádným rozhodnutím příslušného silničního úřadu za postupu podle ustanovení § 7 odst. 1 citovaného zákona omezeno či upraveno ani v minulosti. Pro splnění znaku veřejně přístupné účelové komunikace je za této situace rozhodná právě vůle vlastníka či jeho právního předchůdce pozemek určit či věnovat obecnému užívání. Pro určení, zda je komunikace veřejně přístupnou účelovou komunikací, je podstatné, zda byla či je komunikace vskutku třetími osobami alespoň s konkludentním souhlasem vlastníka nebo jeho předchůdce užívána nad rámec toho, co je vlastník povinen strpět podle svých soukromoprávních závazků. V průběhu celého správního řízení měli žalobci možnost navrhnout důkaz, kterým by dokázali kvalifikovaný nesouhlas s užíváním pozemků jako účelová komunikace. Žádný důkaz však nenavrhli. Naopak tím, že minimálně od roku 1987 konkludentně trpěli vybudování asfaltové pozemní komunikace, dali nejen konkludentní, ale i jako účastníci stavebního řízení o místní komunikaci výslovný souhlas s veřejným užíváním pozemku jako veřejně přístupné pozemní komunikace. Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci vzniklou ze zákona a vlastník musí tento fakt respektovat.

Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s. - osoby, které mohou řízení ve věcech správního soudnictví uplatňovat svá práva osob zúčastněných na řízení. Podle ustanovení § 34 odst. 1 s.ř.s. jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí, nebo ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením či vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu. Na výzvu ze dne 2.11.2011 uplatnil právo osoby zúčastněné na řízení dne 26.11.2011 pan J. M., J. a A. K. a Město Týnec nad Sázavou právo osob zúčastněných na řízení nevyužili.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Městský úřad Týnec nad Sázavou jako silniční správní úřad deklaroval existenci veřejně přístupné pozemní komunikace na mj. i části pozemků parc. č. 1022/3 a 1102/1 v katastrálním území Čakovice u Řehenic v obci Týnec nad Sázavou svým rozhodnutím z 22.3.2011. Proti uvedenému rozhodnutí podali žalobci odvolání, v němž argumentovali shodně jako v podané žalobě. O tomto odvolání rozhodl Krajský úřad Středočeského kraje žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1.8.2011, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí silničního správního úřadu potvrdil. Odvolací správní úřad dospěl k závěru, že ze spisové dokumentace správních úřadů, svědeckých výpovědí a písemných podání účastníků řízení, jakož i z dostupných listin a fotodokumentace je zřejmé, že pozemky parc.č. 1022/3 a 1102/1 v katastrálním území Čakovice u Řehenic v obci Týnec nad Sázavou splňují zákonné znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Hranice účelové pozemní komunikace jsou v terénu dostatečně zřetelné, jsou ohraničené okraji asfaltového povrchu účelové pozemní komunikace

vybudované v roce 1987. Na pozemcích je umístěna stavba pozemní komunikace, účelová pozemní komunikace je vyznačena i v mapách. Dne 24.11.1987 bylo vydáno stavební povolení na stavbu místní komunikace, která zasáhla i na část předmětných pozemků. Tato pozemní komunikace, tehdy místní komunikace podle § 21 zákona č. 135/1961 Sb., byla místní komunikací obecně přístupnou a užívanou ulicí, cestou či prostranstvím, které slouží místní dopravě. Byla užívána a zpevněna stavbou pro nenahraditelné dopravní propojení pozemní komunikace 2/107 a pozemků parc.č. 1089/4, 1089/5 a 1089/6, které jsou také užívány jako účelové pozemní komunikace. Tato pozemní komunikace nebyla převzata a vedena obcí v evidenci místních komunikací, a proto může být účelovou komunikací. Pro pozemku parc.č. 1105, 1022/1 či stavební parcelu 392 je účelová komunikace jedinou přístupovou cestou.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 18.4.2013 zástupkyně žalobců odkázala v plném rozsahu na písemné vyhotovení podané žaloby a zdůraznila, že před rokem 1989 na pozemcích cesta neexistovala, o její vybudování se zasloužili vlastníci pozemků okolo současné cesty, když hlavní iniciativa byla na žalobci panu M. Cesta byla vybudována i za účasti otce druhé žalobkyně. Majitelé pozemků, kteří cestu vybudovali, ji nabídli obci, aby sloužila jako veřejně přístupná, ale obec to odmítla, proto cestu vlastníci pozemků považují za neveřejnou. Pokud je v žalobě zmíněn pozemek p.č. 1178/4, stalo se tak pouze proto, že ve vztahu k tomuto pozemku žalovaný správní orgán rozhodl opačně, šlo tedy o dokreslení toho, že je rozhodováno nejednotně. Na předmětných pozemcích, které jsou ve vlastnictví žalobců, neexistuje veřejně přístupná komunikace, nebylo prokázáno, že by tato komunikace sloužila neomezenému počtu osob. Tuto komunikaci užívají jen vlastníci přilehlých pozemků. K užívání se připojili manželé K., kteří však svým jednáním vytvářejí pouze rozbroje a znemožňují naopak využívání práv jiným osobám. V daném případě je zřejmé, že nebyla prokázána nutná komunikační potřeba pro neomezený počet osob k užívání předmětné komunikace. Proto žalobci považují žalobu za důvodnou.

Zástupce žalovaného správního úřadu odkázal na odůvodnění jak napadeného rozhodnutí, tak prvostupňového rozhodnutí, dále na listiny založené ve spise a na vyjádření k podané žalobě. K přednesu zástupkyně žalobců poukázal na to, že stavební povolení na předmětnou komunikaci bylo vydáno již v listopadu roku 1987. Při posuzování otázky, zda určitá komunikace je veřejně přístupnou účelovou komunikací, musí být posouzeny obecné znaky takovéto komunikace, musí být posouzeno, zda slouží i jiným uživatelům. Podle názoru žalovaného jsou splněny podmínky pro uznání komunikace za veřejně přístupnou účelovou komunikací. Pokud by nebyla uznána, považuje žalovaný za potřebné poukázat na to, že by nebyl přístup k pozemkům například parc.č.1028/7, či parc.č. 591.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Věc soud posoudil takto:

Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž žalovaný odvolací správní úřad rozhodl pravomocně deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích parc.č. 1022/3, 1022/1, 1101/2, 1102/1 a 1102/2, vše v katastrálním území Čakovice u Řehenic v Týnci nad Sázavou, části Čakovice.

Podle ustanovení § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění

účinném do 30.6.2011 (dále jen zákon č. 13/1997 Sb.), je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Účelovou komunikací je i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.

Podle ustanovení § 19 zákona č. 13/1997 Sb. v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace.

Veřejné užívání komunikace je právem, jež vyplývá ze zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Aniž by bylo třeba zabývat se blíže kategorií předmětné komunikace (ustanovení § 2 odstavec 2 zákona č. 13/1997 Sb.), je zřejmé, že nejde o komunikaci, která je v uzavřeném prostoru nebo objektu, tedy o komunikaci, která je definována v ustanovení § 7 odstavec 2 zákona č. 13/1997 Sb. Žalobci alespoň nic takového netvrdili ani v průběhu správního řízení, netvrdí to ani v podané žalobě.

To pak znamená, že jde minimálně o komunikaci ve smyslu ustanovení § 7 odstavec 1 zákona č. 13/1997 Sb., nejde-li o komunikaci podle ustanovení § 5 a 6 tohoto zákona. Podstatná je skutečnost, že pro všechny tyto komunikace platí právo veřejného užívání. U účelové komunikace podle ustanovení § 7 odstavec 1 zákona č. 13/1997 Sb. jsou stanoveny další podmínky (nezbytnost komunikace, souhlas – i konkludentní – vlastníka), které žalobce zpochybňuje.

Podle uvedeného ustanovení je účelovou komunikací pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Z uvedené definice je zřejmé, že účelovou komunikací či veřejně přístupnou účelovou komunikací je komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí či ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Je tedy zřejmé, že zákon klade důraz na funkčnost určité části pozemku a za účelovou komunikaci považuje takovou komunikaci, která slouží ke spojení nemovitostí navzájem či ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi (nebo k obhospodařování pozemků). Pro posouzení otázky, zda předmětná část pozemku je účelovou komunikací, resp. veřejně přístupnou účelovou komunikací je pak funkce, a to funkce dopravní – spojovací. Pozemek je pozemní komunikací v případě, že jde o dopravní cestu sloužící k účelům, jež jsou uvedeny v ustanovení § 7 odst.1 zákona o pozemních komunikacích. Pozemek, který splňuje uvedená kritéria, se stává účelovou komunikací ze zákona (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 22Cdo 1868/2000, sp.zn. 22Cdo 2927/2004). Ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace není třeba tedy správního rozhodnutí, není podstatné, jak je příslušný pozemek, na kterém se komunikace nachází, veden v katastru nemovitostí či jak byl

evidován v minulosti. Podstatné je to, zda tento pozemek splňuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace, jež jsou uvedeny v ustanovení § 7 odst.1 zákona o pozemních komunikacích, tedy zda jde o dopravní cestu, určenou k užití pro účely v uvedeném ustanovení uvedeným. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj: 6Ans 2/2007-128 ze dne 15.11.2007, dostupný na www.nssoud.cz).

Účelová komunikace vzniká ze zákona a představuje omezení vlastnických vztahů rovněž ze zákona. Pojem „veřejnosti“ účelové komunikace pak není vázán na to, že musí jít o veřejnost blíže neurčenou. Tento pojem je užíván pro rozlišení komunikace podle ustanovení § 7 odstavec 1 zákona č. 13/1997 Sb. (veřejná účelová komunikace, veřejně přístupná účelová komunikace) a komunikace podle ustanovení § 7 odstavec 2 zákona č. 13/1997 Sb. (účelová komunikace v uzavřeném prostoru).

V nyní posuzované věci soud z předloženého spisového materiálu správních úřadů obou stupňů ověřil, že existence komunikace samotné není sporná. Komunikace je přístupná pro běžnou veřejnost a splňuje i další předpoklady, jako je nezbytná dopravní obslužnost, zajištění přístupu k dalším nemovitostem a podobně. Z uvedeného vyplývá, že přestože jde o komunikaci, která se nachází na pozemcích ve vlastnictví žalobců, jedná se o komunikaci ve smyslu ustanovení § 7 odstavec 1 zákona č. 13/1997 Sb., protože je zcela nepochybné, že žádný ze žalobců jako vlastník či spoluvlastník pozemků, na nichž se komunikace nachází, nedal na počátku užívání komunikace jakkoli najevo, že nesouhlasí s jejím užíváním v podobě veřejného přístupu na komunikaci. Komunikace tak byla vlastníky pozemků umožněna a zpřístupněna blíže neurčenému a neomezenému počtu osob. Protože nejde o komunikaci, nalézající se v uzavřeném areálu (ustanovení § 7 odstavec 2 zákona č. 13/1997 Sb.), nelze učinit závěr o tom, že se nejedná o komunikaci ve smyslu ustanovení § 7 odstavec 1 zákona č. 13/1997 Sb.

Argumentovali-li žalobci v podané žalobě nejednotným rozhodováním žalovaného správního úřadu s odkazem na výsledek řízení o návrhu na deklarování pozemku parc.č. 1178/4 v témže katastrálním území, pak tato argumentace podle názoru soudu neobstojí. Je tomu tak proto, že v případě pozemku parc.č. 1178/4 nejde o užívání z titulu statusu veřejně přístupné komunikace, ale – jak bylo vyjasněno při ústním jednání soudu – z titulu práva z věcného břemene, což je zcela odlišný právní institut pro jeho užívání. Nelze proto dospět ani k závěru, že komunikace na pozemku parc.č. 1178/4 je na základě této skutečnosti veřejně přístupnou komunikací, byť by počet osob, kterým svědčí právo užívání z titulu věcného břemene, bylo více a jedná se tak o zcela odlišnou situaci, která není pro posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí právně relevantní.

Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a s ohledem na jejich obsah nebyla u žalobou napadeného rozhodnutí shledána nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku krácení práv žalobce. Protože soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěšný nebyl a úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobám zúčastněným na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě.

Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze dal J. M. možnost uplatnit jeho právo v probíhajícím řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18.dubna 2013

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu